

næsten udelukkende til Lønningstillæg som Følge af de ekstraordinære Prisforhold.

Indenrigsministeriets Budget fremtræder med en Udgiftspost paa ca. 17 Mill. Kr., men ved nærmere Eftersyn viser disse 17 Millioner sig i Virkeligheden at være ca. 30 Mill., idet en Del af Udgiftsbeløbene er ækvivaleret med Indtægter, som er opførte paa dette Budget. Naar undtages ca. 1 Mill. Kr. til Christiansborg Slots videre Opførelse og Montering, er de allerfleste af disse Penge gaaet med til Dyrtidsforanstaltninger, dels i Henhold til Dyrtidsloven og dels i Henhold til prisregulerende Foranstaltninger. Det er jo meget betydelige Beløb, det her drejer sig om, og jeg tror, at man gennemgaaende har det Indtryk, at de Resultater, der er opnaaede, ikke staa i Forhold til de store Summer, der er anvendte. Den højtærede Indenrigsminister har i høj Grad benyttet den faderlige Styrelses Princip, hvorved det private Initiativ i høj Grad er blevet hemmet. Vi fra vor Side har den Overbevisning, at hvis man havde ladet det private Initiativ raade, vilde en hel Del af disse Penge kunne have været sparet, og saa vilde man have haft lettere ved at skaffe sig de Ting, man har Brug for, end det har været under det nuværende faderlige Tilsyn. Som et Eksempel paa, hvorledes de, der selv har sat Foranstaltninger i Værk, har opnaaet bedre Resultater end de, der har skullet benytte sig af de Foranstaltninger, som er sket paa Ministeriets Foranledning, kan nævnes Kulforsyningen til Kommunerne. De Kommuner, som selv har draget Omsorg for at skaffe sig Kul, har nu nogle Beholdninger at raade over, hvorimod de Kommuner, som har skullet have deres Kul gennem det Nævn, der blev oprettet, i høj Grad har maattet mangle Tilførsler. Med Hensyn til Kornforsyningen er det ogsaa gaaet saaledes, at trods alle de Tællinger, Beregninger og ministerielle Paabud, der har fundet Sted, er der dog for Øjeblikket en ret sørgelig Mangel paa Korn, og navnlig føles dette stærkt af Hesteejerne her i København, ja, det er endogsaa blevet sagt mig, at en af de største af Hærens Afdelinger i flere Dage ingen Havre har haft til Hestene. Det forekommer mig, at der maa være noget galt og mangelfuldt ved hele den Maade, denne Sag har været ordnet paa. Fiskeordningen blev allerede nævnt af det ærede Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen); den har kostet 3,610,000 Kr., et meget betydeligt Beløb. En af de Foranstaltninger, der har kostet det største

Beløb indenfor denne Ramme, er dog Tilførselen af Majs. Dette Spørgsmaal var i sin Tid fremme i Finansudvalget, og vor Gruppe var meget betænkelig, da Sagen kom frem, og vi var heller ikke med til at stille den første Million til Raadighed, fordi vi frygtede for at komme ind paa et Skraaplan. Vi tror, at Forholdene, som de har udviklet sig, har givet os Ret, og at det har været en uheldig Bestræbelse at ville holde den hidtilværende Svineproduktion oppe, saaledes at den saa at sige kunde fortsættes uforandret; trods det, at Konjunkturerne har vist den modsatte Vej, er Forholdet jo blevet det, at Majsen er blevet dyrere Dag for Dag. Det er sagt mig af Folk, der har med denne Handel at gøre, at for Øjeblikket maa Majsen regnes til ikke at kunne indføres her til København ringere end 42—43 Kr. Naar man ser det i Forhold til, hvad Majsen kan udbringes til ved Svineproduktion, synes jeg, man maa komme til den Overbevisning, at hvor nødig man end vil, maa man til at lægge Roret om med Hensyn til denne Produktion, og Landet maa ind paa at føre sin Produktion i Retning af, hvad vi selv har Brug for, og ikke i Eksportretning. Forholdene er jo heldigvis saaledes, at vi her i Landet sikkert kan føde os selv og skaffe os alle de Forsyninger, vi trænger til til Føde, naar kun vi indretter os derefter, og det er dette, jeg tror, man maa stræbe hen til i den Tid, der kommer, og se at komme bort fra at opretholde de gamle Baner.

Den højtærede Indenrigsminister har for nogle Maaneder siden fremlagt et Forslag til Kornordning. Alle de andre Foranstaltninger er gennemgaaende blevet udført administrativt for den finansielle Dels Vedkommende, dog med en vis Tilslutning fra Finansudvalget, men i dette Tilfælde har den højtærede Minister søgt Rigsdagens Medvirkning, og det vil maaske ogsaa være den rette Vej at gaa i Fremtiden. Det turde være hensigtsmæssigt at slaa det fast her, at Rigsdagen har ikke Ansvaret for, hvorledes de hidtilværende Foranstaltninger er førte ud i Livet. Jeg tror, at Befolkningen i Almindelighed antager, at disse Foranstaltninger er iværksatte ved et Samarbejde mellem Ministeren og Rigsdagens to Ting, men det forholder sig ikke saaledes. Rigsdagen har i alt væsentligt været afskaaret fra at være medbestemmende ved Gennemførelsen af disse Foranstaltninger. Det vil vistnok være rigtigt at lade Rigsdagen være mere med i Fremtiden. Naar nu den